

SZEMTŐL-SZEMBE

a Tüzépnél előforduló hibákkal

Lapunk szombati, december 1-i számában „Nyílt levél a Szegedi Tüzéphez” címmel közöltük a Ruhagyár egyik dolgozójának, Németh Ferenc elvtársnak levelét, melyben elpanaszolja, hogy milyen kálvárián ment keresztül mire kifizetett tüzelőjéhez hozzájutott. A szerkesztőség a munkatársak személyes tapasztalatai alapján a levélhez kommentárt fűzött, melyben helyesíti, hogy Németh elvtárs felvetette a Tüzéppel kapcsolatos panaszokat, a gorombáskodásokat, azt a helytelen és káros módot, ahogy egyesek a Tüzép telepeken bannak a vásárló dolgozókkal. A szerkesztőség kommentárja követeli: teremtsenek az illetékesek végre rendet a Tüzépnél!

A cikknek hatalmas visszhangja támadt különösen a Tüzép részéről. A Tüzép több vezetője felkereste a szerkesztőséget s általában méltatlannak tartották a panaszos levélben felvetett „támadást”. A Délmagyarország szerkesztősége elhatározta, hogy a panaszos levél írójával és a Tüzép képviselőivel a szerkesztőségunka közelében megvitatja a Tüzéppel kapcsolatos kérdéseket. Mint az ankét előtt az egyik résztvevő igen helyesen megjegyezte: „Lássuk a hibákat és mondjuk el véleményünket szemtől-szembe!” Így került sor a Délmagyarország szerkesztőségében az első „SZEMTŐL-SZEMBE”-ankétára.

Résztvevők a következők: Németh Ferenc, a panaszos levél írója, Rózsavölgyi István, a Ruhagyár tüzelőanyag felelőse, Bajó László, a rókusai Tüzéptelep vezetője, Szélpál Ibolya, a Szegedi Tüzép párttitkára, Lacsán József, a Tüzép személyügyi felelőse, Hödör István Tüzép belső ellenőr, Kürti László, a szerkesztőség levelezési rovatának vezetője, Szírovecza János, a szerkesztőség ipari rovatának vezetője és Jáki Emília, a szerkesztőség belső munkatársa.

A SZEMTŐL-SZEMBE Németh Ferenc elvtársnak, a panaszos levél írójának felszólalásával kezdődött:

NÉMETH FERENC: Levelemből kitűnik, miért írtam meg. Erre tehát nem is akarok részletesen kitérni, ellenben elmondok egy másik esetet. Egyik elvtársamnak, aki beteg volt, jární is alig tudott, szüksége lett volna a tüzelőre. Össze-vissza küldöztették egyik telepről a másikra, míg végül elfáradt és hazament. Nyilván ilyen esetben jogos a felháborodás a Tüzép ellen. Különben én ezt a panaszt, ami a levélben felvetettem, előzőleg elmondtam Bajó elvtársnak, a rókusai telep vezetőjének, aki alig akart meghallgatni s végül csak annyit válaszolt: „Tudja az elvtárs, mennyi időt rabolt el tőlem ezzel a panaszododdal?” — Én nem tudom osztani a Tüzép véleményét, mert én a levelet és a kommentárt is építőnek, segítőnek tartom. Meg lehetett volna ütni még élesebb hangot is, ha nem tudnánk valamennyien, hogy a Tüzép dolgozói a hibák ellenére is hősies munkát végeznek. Engedjék meg azonban azt, hogy a dolgozók jogosan utasíthassák vissza, amikor a Tüzép minden munkájában előforduló hibát a tüzelőanyagellátás területén mutatkozó nehézségekkel akar magyarázni!

BAJÓ LÁSZLÓ: Én, mint telepvezető úgy tudtam, hogy Németh elvtárs tüzelője hétfőre volt beütetve. Ha szerzett volna kocsit, megkapta volna a tüzelővet...

NÉMETH FERENC: (közbeszó) Én nem is kértam egyeztetni a tüzelővet, 50 lidóval is megelégedtem volna s volt is a telepen tüzelővel. Különben én nem hétfőre voltam „beütetve”, hanem már két hónappal ezelőttre.

(Rövid vita alakul ki Bajó és Németh elvtársak között, majd Rózsavölgyi István, a Ruhagyár tüzelőanyag felelőse szólal fel.)

RÓZSAVÖLGYI ISTVÁN: Nem akarom védeni a Tüzépet, de meg kell mondani, hogy a hibák oka nem mindig a Tüzép. Igen sokszor a fuvarosok is hibásak, szeretnek fekete fuvarokat csinálni s rendszert az olyan esetekben töré. Nik fennakadás, mint a Németh elvtársé, akinek a felesége beteg és soronkívül szükség lett volna a tüzelőre. Véleményem szerint a fuvarosokat a Belső nem ellenőrizi kellőképpen. Németh elvtárs esetéből az a tanulság, hogy min-

den üzemi dolgozónak sokkal fokozottabban igénybe kell venni a tüzelőanyagellátás segítségét, aki könnyebben tudja elintézni a rendkívüli eseteket is.

HÖDÖR ISTVÁN: Én a Tüzép belső ellenőre vagyok, tehát a vállalatnak úgyszólván minden ügyéről tudok. A felszólalások után megállapíthatjuk, hogy a kritika jogos és el is kell azt fogadnunk. Tény, hogy vannak súlyos hibák s arra vesszük az irányt, hogy ezeket a hibákat minél maradéktalanul kiküszöböljük. Nem szabad azonban elfeledkezni eredményeinkről sem, többek között arról, hogy esősorban a Tüzépnek köszönhetjük, hogy Szegednek van tüzelője...

KÜRTI LÁSZLÓ (közbeszó): No, de a Párttól se feledkezzék meg az elvtárs!

HÖDÖR ISTVÁN: ...Természetesen, hiszen a Párt segítségével nélkül nem tudtuk volna elérni eredményeinket.

(Hödör elvtárs arról beszélt még, hogy igen sokszor a dolgozók pánikot keltenek a telepeken, idegesek a Tüzép dolgozóival és egymással szemben is. Megemlítette, hogy a Tüzép és a Belső között rossz az összehang. Konkrétan azonban ezt nem volt hajlandó alátámasztani. Hödör elvtárs után Szélpál Ibolya, a Tüzép párttitkára szólal fel.)

SZÉLPÁL IBOLYA: Kommuniztáknak vagyunk, a hibákat mindenkor beismerjük, mert tudjuk, hogy csak így javíthatunk a munkánkon. Nem tartom azonban helyesnek, hogy a Délmagyarország lekötözte Németh elvtárs levelét. At kellett volna jönni hozzánk a Délmagyarország munkatársainak, hogy megbeszéljük a tennivalókat, hiszen Bajó elvtárs — akit a kritika ért — pártvezetőnk vezetőségi tagja...

SZÍROVITCZA JÁNOS (közbeszó): És a pártvezetőségi tagokat nem lehet megkritizálni?!

SZÉLPÁL IBOLYA (folytatja): Nem erről van szó, de arról igenis, hogy ezt előzőleg meg kellett volna beszélni. De nekünk elsősorban nem is a levél ellen van kifogásunk, hanem az ellen a pimaszhangú kommentár ellen, amit a Délmagyarország szerkesztősége hozzáfűzött. Igazán nem vártuk volna, hogy a párttitkár ellenünk uszítja a dolgozókat. Különben is a Délmagyarország munkatársai nem járnak ki a telepekre, tehát amit írnak, az legből kapott. Elvtársuk tehát, hogy ezt a kommentárt a szerkesztőség helyreigazítsa, vagy más módon adjon elégtételt!

SZÍROVITCZA JÁNOS: A vita során sok kérdés tisztázódott s örömmel üdvözlöljük Hödör elvtárs ígéretét, aki a Tüzép dolgozóinak nevében megfogadta: minden erejükkel küzdeni fognak a hibák kiküszöböléséért. Egy kérdéssel azonban elfeledkeztek az elvtársak. Arról, hogy a hibák mögött megkeressék az ellenség kezét. Meg kellett nézni már a nyár végén a magánszektörök pénzét. Mind tele volt tüzelővel. Ugyanakkor előfordult, hogy beteg üzemi dolgozóknak könyörögni kell most a hideg idő beálltával pár mázsa szénért vagy fáért. Szélpál Ibolya elvtársnő véleményével kapcsolatban szeretném megkérdezni, hogy egy párttitkárnak illik megmondani a szavait, miközben kimondja azokat. Nem is beszélve arról, hogy igen helytelenül és megdöbbentően „pimasznak” minősítette a párttitkár véleményét amely azonos a szegedi dolgozók véleményével. Honnan veszi az elvtársnő azt az állítását, hogy a párttitkár munkatársai nem járnak ki a telepekre? Én magam és a többiek is többször kint voltunk a telepeken és anélkül, hogy igazságtételt megmutatni volna, elvezültek a sorbanállók között. Szükségessé tartok pár esetet saiat tapasztalataimból megemlíteni: A Tisza-várvándvaron, amikor a hosszú várakozástól elcsigázott emberek nagynehezen bejutottak az irodába, az egyik Tüzép alkalmazott nő hisztériáson eszekezdte rájuk rikácsolni: „Állatok maguk!” Egy másik alkalmazott a kocsit indító a legdrasztikusabb szavakkal kiűzte el egy középkorú munkásnőt... Hogy hova, azt nem akarom itt idézni! Szem és fülünknél voltam olyan esetnek is, hogy egy anya sírva panaszkolta el ott az egyik Tüzép alkalmazottnak, hogy két gyereke beteg, segítsenek rájuk. Ez a Tüzép alkalmazott jó nevetet a síró asszonynak, majd szó nélkül otthagya. Hasonló eseteket tapasztaltam a többi munkatársak is. Ha mindezek nem merítik ki a gorombáskodás, pimaszkodás fogalmát, akkor Szélpál elvtársnő kérhet

helyreigazítást. Hogy nem ez a jellemző? Jól néznék ki, ha ez volna a jellemző a szocialista kereskedelem egyik szektoráról... Éppen azért, mert több esetben tapasztaltuk már, hogy a Tüzép dolgozói közül egyesek durván bannak a dolgozókkal — nem tartottuk szükségesnek külön kivizsgálni Németh elvtárs levelét, hiszen ez az eset nem egyedülálló. A célkitűzésünk az volt: hadd induljon meg széleskörű vita a levél nyomán, hadd kerüljenek napvilágra a hibák — hiszen ez az első előfeltetele annak, hogy azokat kiküszöböljük.

KÜRTI LÁSZLÓ: Helytelennek tartom, hogy Hödör elvtárs nem hajlandó részletesen beszélni a Tüzép és a Belső közötti rossz viszonyról!

LACSÁN JÓZSEF: Mi nem vagyunk hajlandók tárgyalni a Belsőnél Polák kartársal, mivel az sok akadályt gördít a Tüzép munkája elé. Nem egyszer előfordult, hogy amikor volt tüzelő, akkor meg tömegével voltak a telepen a kocsik. Ilyenkor Polák kartárs rögtön szaladt a Tanács-hoz, hogy: „Jám megint hiába küldik a kocsikat”. Természetesen a hibák megszüntetése érdekében többször tanácskoztunk a Belsővel, határozatot is hoztunk, amit azonban a Belső leg több esetben nem tartott be!

HÖDÖR ISTVÁN: Igaz, hogy Polák kartárs Simon elvtársat többször hívatta magához, de mondjuk vagy nem ért rá, vagy nem volt itthon. Ilyenkor én mentem el Simon elvtárs helyett. De Polák kartárs engem nem volt hajlandó fogadni!

SZÉLPÁL IBOLYA: Sem én, sem más a Tüzéptől nem hajlandó a Polákkal tárgyalni Simon elvtárs is bármikor szívesen tárgyal a Szőke elvtárral, de Polákkal nem.

JÁKI EMILIA: Nem tudom, hogyan gondolkoznak az elvtársak, de Simon elvtárs és általában a Tüzép vezetők ilyenirányú magatartásának a dolgozók, a tüzelőanyagukra váró dolgozók isszák meg a levét. Én javasolnám — ha az elvtársak is jónak látják — hogy állapítsanak meg egy időpontot, amikor összehívjuk mind a Belső, mind pedig a Tüzép vezetőit egy szemtől-szembe-ankétára és beszéljük meg a két vállalat között felfertült problémákat.

(Az ankét résztvevői elfogadták a javaslatot és szerda délutánban állapodtak meg.)

KÜRTI LÁSZLÓ: Én úgy látom, hogy az elvtársak önkritika helyett inkább kisebbíteni szeretnék saját hibáikat. Hivatkoznak idegességre és egyéb dolgokra, ugyanakkor egyetlen javaslat sem hangzik el arra vonatkozóan, hogyan is segítsenek a bajokon. Helytelen, hogy Simon elvtárs és a többi vezetők „durcáskodnak”, ahelyett, hogy harcolnának a Belső hibái ellen.

HÖDÖR ISTVÁN: Igaza van Jáki elvtársnőnek, amikor azt mondja, hogy a Belsővel való veszekedés seinknek a dolgozók isszák meg a levét. Nem értek egyet Szélpál elvtársnővel, amikor azt állítja, hogy az újságicik romboló hatását volt, hiszen a kritika nyomán tartott telepvezetői értekezleten a telepvezetők maguk is elismerték, hogy a panaszok igen sok esetben helytállóak. Azt azonban szeretném megjegyezni, hogy az a kocsindító, aki olyan drasztikus hangon beszélt az, val a munkásasszonnyal, nem a mi dolgozónk, hanem a Belső és arra szeretnék megkérni a szerkesztőséget, hogy ne keverje össze a mi dolgozóinkat a Belső dolgozóival!

(A SZEMTŐL-SZEMBE ezzel tulajdonképpen véget ért és a résztvevők elhatározták, hogy ma, szerdán, folytatják a vitát, tisztáznak minden kérdést, határozatokat hoznak arról, miközben, hogyan kell megvívni a Tüzép, illetve a Belső munkáját. A SZEMTŐL-SZEMBE folytatásáról ísmét beszámolunk lapunkban.)

A Szegedi Vasöntőde dolgozói megtartották Fákosi elvtársnak tett fogadalmukat

Újabb győzelmi jelentés érkezett szerkesztőségünkbe. A Szegedi Vasöntőde dolgozói jelentették, hogy 1951. évi tervüket december 15-ike helyett december 3-án befejezték. Lelekes munkájukkal tehát máris teljesítették Fákosi elvtársnak tett fogadalmukat.

Ilyen a dolgozók élete

egy marshallizált országban

a szocializmus hazájában

Az Olasz Munkaszövetség hivatalos kimutatása szerint az olasz családok háromnegyedrésze nem keres annyit, amennyi megfelelne a létminimumnak. Egy olasz emberre ötvenként jut egy pár cipő és évenként egy pár harisnya.

Olaszországban a munkanélküliség nyomora mellett súlyos járványok pusztítanak a falvakban, ahol lehetőség sincs az orvosi kezelésre. Különösen katasztrofális a helyzet Cassinó környékén, ahol hosszú idő óta pusztít a járvány. Képzünk egy halálal vívódó gyermek látható kétségbeesett anyjával, aki segítség nélkül kénytelen nézni gyermeke határtalan szenvedését, amelyről már csak a halál válthatja meg. Közben a gyermek apja munkáért, mint alamizsnáért könyörög valahol a határban.

A Szovjetunióban a lakosság több iparcikket és élelmiszert kap, mint 1950-ben — szőlőből 24, kötsző-vött árúból 35, lábbelijából 12, hús- és hentesáruból 20, haltermékekből 8, növényi zsiradékból 35, állati zsiradékból 8, cukorból 24, teából 38 százalékkal kap többet.

A Szovjetunióban boldog, egészséges, vidám emberek végzik békés, alkotó munkájukat. Megszűnt számukra a munkanélküliség réme és a szovjet kormány zavartalan megélethezt biztosít a becsületos munka ellenében. A Szovjetunióban nemcsak megvan a munka lehetősége, hanem ugyanakkor becsület és dícsőség dolgová lett. A jól végzett munka öröme sugárzik a képünkön látható szovjet exkavátor gépkezelő arcáról is, aki vidáman dolgozik és boldogan tér haza családjához. Nem fenyegeti a nyomor, az inség veszélye, de tudja, hogy kemény munkával kell küzdenie az imperialisták háborús politikájával szemben.

Tele a bolt, mindenhez hozzájutnak

Tele a bolt, mostmár a dolgozók

Öröm szétnézni az üzletekben, a polcok roskadásig meg vannak rakva árukkal. Költött pulloverek, téli fehérneműk, apró gyermek-holmik sokasága várja az érkezőket. Az üzletajtó egy percig sem nyugodt. Erkezők, távozők szinte egymás kezére adják a kilincset. Több, mint 50 dolgozó szorong már a pult előtt.

— Tessék mondani, valóban korlátlan mennyiségben kaphatunk textilárukat? — szólal meg az egyik dolgozó.

Válasz helyett Tompai Mihály, az „Anyák Boltjának” egyik kiszolgálója különböző színű flanelokat, vásznakat helyez az asztalra. A vevők szinte tanácstalanul állnak a sok gyönyörű holmi előtt.

— Ingnék valót vagy kötőnek valót vegyék, melyik lesz a jobb...?

Kalmár Piroška nem gondolkodik sokat. Már két hónapja ezezt elhatározta, hogy felülírja az ághuzatokat. Félre is tette a rávalót, csak éppen anyagot nem kapott. Pedig Pesten is körülnézett, mert ott dolgozik a földalatti gyorsvasút építkezésénél. Keresete meghaladja az 1300 forintot. Eből alkat vásárolni. Mégsem sikerült, mert amíg dolgozott, a feketézők, a spekulánsok felvásárolták előle az árut. Kalmár Piroška most a Szegeden töltött szabadsága ideje alatt

boldogan válogat a sok szép holmi között.

— Nyo'c méter ágyauzatnak való, 6 méter flanel. —

Miközben átveszi a csomagot, lelkesen beszél kormányunk legújabb rendeletéről.

— Eddigi nyugodt élelmet a Pártnak köszönhetem. A jövő pedig még biztonságban áll előbbem, a jegyrendszer megszüntetése, az árak rendezése, az ellenségre hatalmas csapást mért, ugyanakkor a dolgozóknak nagy előnyt biztosít. — Tündökvén, amíg fordul az édesanyjához, aki egyedtől örül vele a sok szép holminak —, ha veszámegek a gyorsvasút építkezéséhez, úgy dolgozom, hogy január elsején még többet tudjak vásárolni.

Egy ózshajú, de fiatalos arcú asszony ívekezik a pult felé. — Gyerek flanel-karó? Kérek — fordul a kiszolgáló elvtársakhoz.

Dér Jenőné a vásárló, hiszen vizsgálja az előtte lévő árukat. Váratlanul. Az egyik oldala halvány rózsaszín, a másik kék. Elmosolyodik, mert szinte maga

előtt látja, amit a két hetes kis unokáját, a Gyuszikát beakarja vele.

— Milyen édes lesz bennel! — Dér Jenőné el is határozza, bármilyen drága lesz, megveszi. Újdonság ez, hisz pár héttel ezelőtt olyan nehezen lehetett kapni. A pénzáránál újabb öröm éri Dérné. A forgalomba került

gyermek holmik ára nem változott.

Meglepetésében nem is tud szólni. Hogy is lehet ez, — tűnődik egy pillanatra magában. — Eszébe jut Rákosi elvtárs beszéde. Valóban nekünk, a dolgozóknak könnyebbéjelet jelent a rendelő. — A megelégedett vevőkkel együtt, boldogan távozik a kisgyermek takaróval Dér Jenőné is.

— Három kiló rizst, 2 kiló lisztet, fél kiló cukrot kérek!

Szinte egymásután hangzanak el a dolgozóktól a rendelések. A 31-es számú Népbolt dolgozói fészradhatatlanul végzik feladataikat. Rég nem volt már ilyen forgalom az üzletben, mint az utóbbi két nap alatt. Nincs már sorbanállás. A vevők türelmesen várnak, hisz elegendő áru van.

Mészáros Istvánné egy liter tejet vár. Miközben kiszolgálják, a mellette lévő asszonnyal beszél:

— Asszonytársam, maga is olvasa kormányunk legújabb rendeletét? — Mészárosné a választ be sem várja, máris tovább folytatja. — Mikor még jegyre kaptuk a tejet, igen sokat bosszszankodtam. Ha véletlenül nem értem rá előnni idejében érte, bizony a hároméves kisleányom tejszékül maradt. Ez nem véletlenül történt — komolyodik el Mészárosné. Az ellensége —, a spekulánsok itt is akadályt rördítettek elének. Inkább a fekete-piacra vitték a tejet...

— De most már vége — szavai szinte diadalmasan csengenek.

A Párt gondoskodott úrra rólunk.

Az árak rendezésével mindenhez hozzájuthatunk.

Cukor, liszt, vaj, kenyér, zsír és ki tudná felsorolni mi-minden-nel van teli a bolt. Mészáros Istvánné boldogan tekint körül. Pár nap múlva ő is többet vásárol. Férje a Déma Cipőgyárban dolgozik és megkapja az októberi fizetésének 10 százalékát. Ezért külön hála a Pártnak a Mészáros-család. Mindjebban megéri, hogy a Párt 'm'el nagyobb csanást mér az ellenségre, annál könnyebbé teszi a dolgozók életét.